j. Petri. j. salutē scilicet quā dicit petrus paratā reuelari in tē/
Schin. pore nouissimo. Custodit dn̄s oēs diligen/
tes se: et om̄es peccatores disꝑdet. Uidetis
quia est apud eū seueritas: apud quē tāta suauitas.
Saluos faciet om̄es sperātes in se: oēs fideles: oēs
timētes se: om̄es inuocātes se in veritate: ⁊ oēs pec
catores disperdet. Quos oēs peccatores: nisi pse/
uerātes in peccatis: deū: nō se reꝑhendere audētes:
contra deū quotidie disputātes: veniā delictoꝝ de/
sperantes: ⁊ ex ip̄a desperatiōe delicta cumulantes:
aut veniā sibi ꝑuerse ꝓmittentes: ⁊ ex ip̄a ꝓmissiōe
a peccatis ⁊ impietate nō recedētes? Ueniet tēpus
vt separenť isti om̄es: et fiant illę duę partes: vna ad
Matth. 25. dexterā: altera ad sinistrā: accipiāt iusti regnū ęter/
num: eant illi in ignē ęternū: Et oēs peccatores dis/
perdet. Qm̄ hęc ita sunt ⁊ audiuimus benedictionē
dn̄i: opa dn̄i: mirabilia dn̄i: miscdias dn̄i: seueritatē
Ar † Laudatio/nem. dn̄i: ꝓuidentiā in om̄ibꝰ opꝫibus eius: confessionem
omniū opeꝝ eius: quid in laude eius concludat at/
tendite. † Laudem dn̄i loqueť os meum:
Tau. et benedicat oīs caro † nomen sanctū eius
Ar. † noī sācto. in sęculū ⁊ in sęculū sęculi.

Explicit Tractatus de ps̄. CXLIIII.

Incipit Tractatus de ps̄. CXLV.

Prefatio.

A D Elitię ⁊ diuitię sp̄us nr̄i diuina cātica: vbi ⁊
fletꝰ sine gaudio nō est. Fideli hoī ⁊ ꝑegri/
no in sęculo: nulla est iocundior recordatio: ꝙ̄ ciuita
tis vnde ꝑegrinatur: Sed recordatio ciuitatis in ꝑe
grinatiōe: nō est sine dolore atqꝫ suspirio. Spes ta/
men reditus nostri certa: etiā ꝑegrinādo tristes con/
solať ⁊ exhortať. Rapiāt cor vestrū verba dei: ⁊ pos
sessor vester vendicet sibi possessionē suā: id est men
tes vestras: ne auertanť in aliud. Unusquisqꝫ vestꝝ
totus hic sit: vt hic nō sit: Id est totus sit in x̄bo dī
quod sonat in terra: vt ab eo exalteť: ⁊ nō sit ī terra.
Ideo em̄ deus nobiscū: vt et nos cū illo. Qui enim
vt nobiscū esset descēdit ad nos: faciat vt cū illo pos
simus ascēdere ad se. Interim ip̄e ꝑegrinationē no/
stram nō fastidiuit: quia nusqꝫ est ꝑegrinus: qui con
didit om̄ia. Ecce psalmus sonat: Cuiusdam vox est
(quę si vultis vestra est) exhortātis animā suam ad
laudandū deū: ⁊ dicentis sibi:

Expositio psalmi.

A L Auda anima mea dn̄m. Aliqn̄ enim
in tribulationibꝰ atqꝫ in temptationibꝰ ꝑ̄/
sentis vitę velis nolis ꝯturbať anima: Cuiꝰ ꝑturba/
tionē in alio psalmo alloquiť dicens: Quare tristis
Ps. 41. es anima mea: ⁊ quare cōturbas me? Ut autē aufe/
rat ei candē ꝑturbationē: suggerit gaudiū nondū de
re sed de spe: et ait illi ꝑturbatę et anxię: tristi et mę/
Ibidem. renti: Spera in dn̄o: qm̄ adhuc confitebor illi. Spe
qua se erexit ⁊ in confessione cōstituit: quasi diceret
ei anima sua quę illū tristicia cōturbabat: Quid mi/
hi dicis: spera in deū? Reuocat me conscientia pec/
catorum. Ego noui quę cōmisi: ⁊ dicitur: Spera in
deū? Cōmisisti verū est: Unde tn̄ speras? Qm̄ cōfi
tebor illi. Sicut odit deꝰ peccata sua defendentem:
sic subleuat confitentē. Hac ergo spe accepta: quę
spes nō pōt esse sine gaudio: ꝙ̄uis in rebꝰ simꝰ diffi
cilibus ꝺm istā vitā: ⁊ plenis ꝓcellaꝝ ⁊ tempestatū:
hac tn̄ spe erecta aīa (qꝛ gaudet ī spe: sicut dicť Apo/
Ro. 12. stolus: Spe gaudētes: ī tribulatiōe patiētes) accē/
pit erectionē quādā in deū vt laudet deū: ⁊ dicit ei:
Lauda aīa mea dn̄m. Sed quis dicit? Et cui dicit?
Quid dicimꝰ fratres? Caro dicit: Lauda anīa mea
dn̄m? Et pōt caro bonū cōsilium aīę suggerere? vt
multū sit edomita caro: ⁊ a dn̄o impertitis viribus
nostrę seruituti subiecta: vt om̄ino ita seruiat nobis
sicut cōditionale mancipiū: sufficit vt non īpediat.
Deinde charissimi vbiqꝫ ꝯsilia a melioribꝰ petunť?
Et si bonū quiddā ē aīa nostra: et bonū quiddā est
caro nostra: quia vtrūqꝫ ille creauit qui fecit oīa bo Gen. j.
na valde: Quis ergo in generibꝰ ꝓpriis vtrūqꝫ sit
bonū: tn̄ dicit Apl's: Corpus quidē mortuū ē ꝓpter Ro. 8.
peccatū. Est itaqꝫ ⁊ illud corpꝰ quale nobis ꝓmitti/
tur: ⁊ nondū habemꝰ: in cuiꝰ redēptione spe gaude/
mus: dicēte Aplo: In nobismetipsis ingemiscimꝰ Ibidem.
adoptionē expectātes redēptionē corꝑis nr̄i: Spe
em̄ salui facti sumꝰ: Spes aūt quę videť nō ē spes.
Qd̄ em̄ videt quis q̄d sperat? Si aūt qd̄ nō videmꝰ
speramꝰ: ꝑ patientiā expectamꝰ. Quis ģ bonū ali/
quod sit corpꝰ nostrū: tn̄ ꝙ̄diu mortale ꝓpter pctm̄:
ꝙ̄diu indigens: ꝙ̄diu corruptibile: ꝙ̄diu ita muta/
bile vt ne puncto quidē tp̄is consistat in se: ꝓculdu/
bio tale est vt optemꝰ redemptionē illiꝰ qua sit ali/
qn̄ nō tale: Sed quale erit aliqn̄? Quale idē Apl'us
dicit alio loco: Oportet corruptibile hoc induere ī/ j. Cor.
corruptionē: ⁊ mortale hoc induere immortalitatē.
Sed etiā cū fuerit tale corpus nostrū: corpꝰ iā cęle/
ste ⁊ sp̄uale: corpꝰ angelicū in societate angelorum:
nec sic dabit consiliū animę. Semꝑ enim corpꝰ qm̄
corpus est: infra aīam est: ⁊ quęuis aīa vilis excellē/
tissimo corꝑe excellētior īueniť. Nec vobis h̄ quasi In lib.
mirabile videať: qꝛ et vilis aīa q̄libet peccatrix me/ 54. et
lior est quolibet magno ⁊ ꝑ̄stātissimo corꝑe: non est
melior meritis sed natura. Est quidē aīa peccatrix:
est quibusdā cōcupiscētiarū sordibꝰ inquinata: Ta/
men meliꝰ est etsi sordidū auꝝ: ꝙ̄ purgatissimū plū/
bum. Ita currat animꝰ vester ꝑ cūcta creaturę: ⁊ vi/
debiť qd̄ dicimꝰ nō esse incredibile: vt ꝙ̄uis aīa vi/
tuꝑabilis sit: tn̄ laudabilior corpore laudabili. Duo
quędā sūt: aīa et corpus: Animā vituꝑo: corpꝰ lau/
do. Animā vituꝑo qꝛ iniqua est: corpus laudo q̄a sa
num est. Tn̄ in suo genere aīam laudo: vel in suo ge
nere animā culpo: et in suo genere corpus laudo vel
culpo. Si a me interroges quid sit meliꝰ: vtꝝ quod
vituꝑaui: an qd̄ laudaui: mirabilē rn̄sionē receptu/
rus es. Ego certe illud vituꝑaui: ⁊ ego hoc laudaui.
Interrogatꝰ tn̄ q̄d sit melius: Rn̄deo esse meliꝰ qd̄
vituꝑaui eo qd̄ laudaui. Si miraris in his duobus:
attēde illa duo in ꝓmptu posita: q̄ cōmemoraui de
auro ⁊ plūbo. Ecce vituꝑaui aurū: non bonū aurū:
sordidū ē: nō ita fulget: nō ita purgatū: Hoc plūbū
optimū: nihil purgatiꝰ. Illud vituꝑaui: h̄ laudaui:
et posui an̄ te vtrūqꝫ: vituꝑans vnū: laudās aliud.
Post hāc vituꝑationē laudationēqꝫ meam interro/
ga me quid horū sit meliꝰ: Rn̄debo: Auꝝ meliꝰ est
etiā sordidū ꝙ̄ plūbū purgatū. Unde meliꝰ? Et q̄/
re vituꝑasti? Quare vituꝑaui? Quia nondū est auꝝ
qd̄ pōt esse: qd̄ pōt esse purgatū ⁊ meliꝰ: qꝛ nōdum
purgatū est: vituꝑatū est. Plūbū quare laudatū ē?
Quia iā purgatū ē ita vt meliꝰ esse nō possit. Item
dicis mihi equū optimū: ⁊ hominē pessimū: Tamē
equo laudato ꝑ̄ponis hominē vituꝑatū. Si em̄ in/
terrogeris ex his duobꝰ q̄ sit melior: rn̄surꝰ es: hō:

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-264/0728
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG